

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 104.684 van 14 maart 2002
in de zaak A. 62.209/VII-12.971.**

In zake : de b.v.b.a. MEADOWS,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. AERTS,
 kantoor houdende te GENT,
 Coupure 5

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN.

tussenkomen partij :

de v.z.w. STICHTING OMER WATTEZ,
gevestigd te OUDENAARDE,
Kattestraat 23.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. MEADOWS op 6 februari 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 1 december 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij de beroepen tegen het besluit van 4 juli 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde houdende het verlenen aan de verzoekende partij van de vergunning voor de exploitatie van een paardenpension, gelegen te Oudenaarde, Koppenberg 24, gegrond worden verklaard en aan de verzoekende partij de gevraagde vergunning wordt geweigerd, en van het besluit van 22 september 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij de termijn voor de behandeling van de beroepen ingesteld tegen het besluit van 4 juli 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde met één maand wordt verlengd;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 24 april 1995;

Gelet op de beschikking van 2 mei 1995 die de tussenkomst van de v.z.w. STICHTING OMER WATTEZ toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 15 maart 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 21 januari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 februari 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. AERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 19 april 1994 heeft de b.v.b.a. MEADOWS bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde een milieuvergunningsaanvraag ingediend voor de exploitatie van een "paardenpension onder de vorm van loopstallen met onbeperkte weidetoegang", gelegen aan de Koppenberg 24 te Oudenaarde. Luidens de vergunningsaanvraag zou het paardenpension een stalling voor tien paarden en een opslagplaats voor maximaal 100 m³ dierlijke mest omvatten.

De aanvraag wordt ontvankelijk en volledig verklaard op 29 april 1994.

1.2. Eén buurtbewoner dient tijdens het openbaar onderzoek van de aanvraag een bezwaarschrift in. In het bezwaarschrift wordt geopperd dat de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft gelegen zijn in bosgebied en dat een bouwvergunning vereist is.

1.3. Met een besluit van 4 juli 1994 verleent het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde de gevraagde vergunning voor een termijn van vijf jaar. In het beschikkend gedeelte van dat besluit wordt gepreciseerd dat het verboden is om een rijpiste aan te leggen (artikel 4, § 3).

1.4. Op 15 juli 1994 tekent de v.z.w. STICHTING OMER WATTEZ bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen beroep aan tegen het vergunningsbesluit van 4 juli 1994.

Op 28 juli 1994 wordt beroep ingesteld door Marc VAN DEN BROEKE, woonachtig aan de M. Van der Gheynststraat 8 te Oudenaarde.

Beide beroepen worden op 1 augustus 1994 ontvankelijk verklaard. Met een schrijven van dezelfde datum worden ze ter kennis gebracht van de verzoekende partij.

1.5. Met een schrijven gedagtekend op 20 augustus 1994 en gericht aan de provinciegouverneur en aan de afdelingschef van afdeling 82 van de 8e directie bij het provinciebestuur, reageert de verzoekende partij uitvoerig op de haar ter kennis gebrachte beroepschriften.

In fine van haar schrijven vraagt de verzoekende partij uitdrukkelijk om te worden gehoord.

1.6. In het kader van de beroepsprocedure worden verscheidene adviezen uitgebracht.

1.7. Intussen, meer bepaald op 22 september 1994, neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een besluit waarbij de behandelingstermijn van de beroepen met één maand wordt verlengd op grond van het motief dat “het juridisch, administratief en technisch onderzoek van het beroepsdossier een vrij complexe aangelegenheid is, waardoor het niet mogelijk blijkt dit onderzoek binnen de normaal gestelde termijnen af te ronden”.

Van die termijnverlenging is aan de verzoekende partij kennis gegeven op 28 september 1994.

Het besluit van 22 september 1994 vormt de tweede bestreden beslissing.

1.8. Met een besluit van 1 december 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen worden de ingediende beroepen gegrond verklaard, wordt het beroepen besluit opgeheven en wordt aan de verzoekende partij de gevraagde vergunning geweigerd. Dit besluit vormt de eerste bestreden beslissing.

2. De ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Overwegende dat het besluit van 22 september 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij de termijn voor de behandeling van de beroepen met één maand wordt verlengd een louter voorbereidende handeling, deel uitmakend van een complexe administratieve handeling, vormt; dat de beslissing tot verlenging van de behandelingstermijn van de ingestelde administratieve beroepen onlosmakelijk verbonden is met en voorbereidend is aan de later te nemen beslissing waarbij ten gronde over die beroepen uitspraak wordt gedaan; dat dienvolgens het besluit van 22 september 1994 niet met een afzonderlijk annulatieberoep kan worden bestreden; dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij in een eerste exceptie opwerpt dat het beroep laattijdig werd ingesteld; dat zij die exceptie als volgt adstrueert

“Het aangevochten weigeringsbesluit werd op 8 december 1994 aangetekend verzonden aan de b.v.b.a. MEADOWS.

De heer BLOCHEEL Luc, advocaat en echtgenoot van mevrouw Monique MOONS (zaakvoerder b.v.b.a. MEADOWS) nam op 08.12.1994 op het provinciebestuur (afdeling 82) na akkoord van de provinciegriffier inzage van het volledige dossier.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring kwam pas op 7 februari 1995 binnen bij de griffie van de Raad van State, dit is de 61ste dag na kennisname.

Gelet op de betekening van het besluit op 08.12.1994, gelet op de inzage van het dossier op 08.12.1994 kon de verzoeker onmogelijk de aanvangsdatum van 16.12.1994 aanvoeren. Op 16.12.1994 werd hij immers enkel in kennis gesteld van een materiële vergissing in het besluit. Ten onrechte was hierin geslopen dat het proces-verbaal dd. 06.06.1994 m.b.t. het openbaar onderzoek vermeldde dat geen bezwaren waren ingediend.

Deze rechtzetting doet niets af van de rechtsgeldigheid de motivering en de totstandkoming van de beslissing dd. 01.12.1994. Bovendien had verzoeker reeds sedert 06.06.1994 (of vroeger) weet van dit openbaar onderzoek en het bezwaarschrift. Verzoeker is dus onmogelijk in zijn rechten geschaad. Het verzoekschrift werd derhalve laattijdig ingediend en is niet ontvankelijk ratione temporis”;

2.2.2. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij als volgt repliceert :

“Verwerende partij roept ten onrechte en volkomen verkeerdelijk in dat het verzoekschrift tot nietigverklaring buiten de wettelijke termijn van 60 dagen zou zijn ingediend door verzoekende partij.

Uit de memorie van antwoord blijkt dat niet betwist wordt dat het weigeringsbesluit op 8 december 1994 werd toegezonden aan verzoekende partij. Het weigeringsbesluit werd derhalve ten vroegste op 9 december 1994 door verzoekende partij in ontvangst genomen.

De wettelijke termijn van 60 dagen voor het indienen van een annulatieberoep begint slechts te lopen vanaf de betekening van de aan te vechten beslissing indien dergelijke betekening wettelijk is voorgeschreven, zoals in casu. Het is dan ook irrelevant of de betrokkene, aan wie de betekening dient te worden gericht - de vraag stelt zich bovendien of in casu de b.v.b.a. MEADOWS wel degelijk via één van haar organen kennis had genomen van het besluit en het dossier -, al of niet feitelijk kennis heeft genomen van het besluit.

Rekening houdend met de ontvangst van de bestreden beslissing op 9 december 1994, verstreek de termijn van 60 dagen derhalve op 7 februari 1995.

Bovendien is slechts de datum van aangetekende verzending van het annulatieberoep en niet de ontvangst ter griffie bepalend. Het verzoekschrift tot nietigverklaring dient binnen de 60 dagen te zijn verzonden.

Tenslotte verliest verwerende partij uit het oog dat 6 februari 1995 een maandag is. Zelfs indien de wettelijke termijn van 60 dagen op 4 of 5 februari zou zijn verstreken - quod certe non - wordt de termijn tot de eerstvolgende werkdag verlengd vermits het een zaterdag, zondag (of wettelijke feestdag) betreft.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring, aangetekend verzonden op 6 februari 1995, is hoe dan ook binnen de wettelijke termijn ingediend”;

2.2.3. Overwegende dat artikel 50, 4°, c), van Vlarem I voorschrijft dat een voor eensluidend verklaard afschrift van de in beroep genomen beslissing van de bestendige deputatie aan de exploitant moet worden toegezonden; dat dienvolgens voor de exploitant de termijn om een annulatieberoep in te stellen tegen die beslissing slechts een aanvang neemt vanaf de betekening van die beslissing en dat het van geen belang is te weten of de betrokkene voordien reeds een voldoende feitelijke kennis had van de beslissing; dat de verzoekende partij dan ook kan worden gevolgd in haar betoog dat het feit dat de zaakvoerster op 8 december 1994 kennis heeft genomen van het bestreden besluit door inzage van het volledige

dossier op de diensten van het provinciebestuur niet relevant is omdat daardoor de beroepstermijn niet kan zijn ingegaan; dat de partijen niet betwisten dat het eerste bestreden besluit aan de verzoekende partij werd betekend met een aangetekend schrijven dat op 8 december 1994 voor verzending aan de post is afgegeven; dat op 9 december 1994 de brief aan de verzoekende partij werd aangeboden, zodat de termijn van zestig dagen om beroep in te stellen een aanvang heeft genomen op 10 december 1994; dat dienvolgens het verzoekschrift tot nietigverklaring dat op 6 februari 1995 ter post werd afgegeven tijdig is ingediend; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

2.3.1. Overwegende dat in een tweede exceptie de verwerende partij betwist dat de verzoekende partij een persoonlijk en actueel belang zou hebben bij de gevorderde nietigverklaring; dat zij doet gelden dat de rechtsgrond waarop de verzoekende partij zich heeft gebaseerd een “wankel” pachtovereenkomst zou zijn, dat een pachtovereenkomst enkel betrekking heeft op de huur van onroerende goederen bestemd voor een land- en tuinbouwbedrijf en dat de verzoekende partij, die een immobiliënvennootschap zou zijn, dergelijke inrichting noch de jure noch de facto zou exploiteren, zodat zij de hoedanigheid ontbeert om de weigering van de milieuvergunning aan te vechten;

2.3.2. Overwegende dat in haar memorie van wederantwoord de verzoekende partij betoogt dat de exceptie niet opgaat om de volgende redenen :

“Verwerende partij roept eveneens het ontbreken van de vereiste hoedanigheid in hoofde van verzoekende partij in.

Het belang of hoedanigheid werd in de loop van de milieuvergunningsaanvraag nooit betwist of in vraag gesteld.

b.v.b.a. MEADOWS is allesbehalve een immobiliënvennootschap. Het doel is in de statuten weliswaar ruim omschreven, doch het is steeds de bedoeling geweest een paardenpension te houden onder de vorm van het verschaffen van weidegang voor paarden. De benaming “MEADOWS” (Engels voor weiden) wijst trouwens op deze bedoeling.

Verzoekende partij is eigenaar van de bebouwde percelen, doch huurt/pacht de gronden met het oog op het uitbaten van een paardenpension. Gezien het aantal paarden en het bestemmingsgebied, dient verzoekende partij over een voorafgaandelijke vergunning te beschikken. Het vooralsnog niet uitbaten van de vergunningsplichtige inrichting is dan ook enkel te wijten aan de uiteindelij-

ke weigeringsbeslissing, doch ontnemt verzoekende partij zeker niet haar belang om deze weigeringsbeslissing aan te vechten”;

2.3.3. Overwegende, vooreerst, dat de verzoekende partij de aanvrager is van de kwestieuze milieuvergunning die met het eerste bestreden besluit in laatste administratieve aanleg werd geweigerd en dat zij tevens de adressaat is van het bestreden besluit; dat zij dan ook moet worden geacht over de vereiste hoedanigheid te beschikken om de weigering van de gevraagde milieuvergunning in rechte te bestrijden; dat, voorts, de verwerende partij niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de verzoekende partij louter een immobiliënnootschap zou vormen die noch de facto noch de jure dergelijke inrichting zou exploiteren; dat immers luidens haar statuten, de verzoekende partij zich het uitvoeren tot doel stelt van “alle verrichtingen die rechtstreeks of onrechtstreeks betrekking hebben op het oordeelkundig beheer en in stand houden van eigen onroerende goederen, onder meer door eigen exploitatie, verhuring en andere overeenkomsten met derden in verband met hun gebruik en genot” en dat de vennootschap ter verwezenlijking van dat doel “alle commerciële, industriële, landbouwmatige, financiële en onroerende handelingen” mag verrichten; dat de verwerende partij geenszins aantoonde dat de exploitatie van een paardenpension op percelen die deels eigendom zijn van de verzoekende partij en deels het voorwerp blijken uit te maken van een pachtovereenkomst, niet kunnen worden ingepast in de hiervoren weergegeven maatschappelijke doelstelling; dat de exceptie niet opgaat;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij als tweede middel aanvoert wat volgt :

“Het bestreden besluit vormt een schending van de artikelen 23 § 1 en 23bis van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en van artikel 50, 3° VLAREM I.

Volgens de bepalingen van artikel 23 § 1 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en van artikel 50, 3° van VLAREM I dient de Bestendige Deputatie van de Provincieraad, gevat door een beroep tegen een beslissing van

het College van Burgemeester en Schepenen, uitspraak te doen binnen een termijn van vier maanden na de ontvangst van het beroepschrift.

Artikel 23bis, ingevoegd in het Milieuvergunningsdecreet volgens artikel 51 van het Decreet van 22 december 1993, stelt dat de bevoegde overheid de termijn waarbinnen zij uitspraak moet doen één maal kan verlengen met maximum één maand. Deze verlenging dient te gebeuren bij gemotiveerd besluit.

Reeds bij Besluit van 22 september 1994 wordt de termijn voor behandeling van het beroep tegen de door het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad OUDENAARDE op 4 juli 1994 toegekende vergunning, verlengd met één maand tot 15 december 1994.

‘Overwegende dat het juridisch, administratief en technisch onderzoek van het beroepsdossier een vrij complexe aangelegenheid is, waardoor het niet mogelijk blijkt dit onderzoek binnen de normaal gestelde termijnen af te ronden; dat er derhalve redenen voorhanden zijn om de termijn van behandeling te verlengen;’

Een dergelijke overweging, die zo algemeen en nietszeggend is, kan dan ook onmogelijk voldoen aan de bepalingen van artikel 23bis van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985.

De decreetgever heeft bij de vaststelling van de termijn van vier maanden om over een beroep uitspraak te doen rekening gehouden met de termijnen voorzien voor het indienen van de onderscheiden adviezen.

Desondanks werd aan de bevoegde overheid de mogelijkheid gegeven om bij gemotiveerd besluit de beslissingstermijn te verlengen met één maand.

Een dergelijke verlenging is dan ook eerder als een uitzondering te beschouwen en mag geen automatisme worden.

Dit geldt destemeer, aangezien in casu het laatste advies van de Provinciale Milieuvergunningscommissie dateert van 4 oktober 1994, bijna anderhalve maand vóór het verstrijken van de oorspronkelijke termijn (15 november 1994).

De door de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen gehanteerde stijlformule voldoet dan ook niet aan de verplichting om de beslissing tot verlenging van de termijnen te motiveren”;

3.1.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij als derde middel nogmaals de schending aanvoert van “de artikelen 23 § 1 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en van artikel 50, 3° VLAREM I”; dat zij desbetreffend volgend betoog geeft :

“Volgens de bepalingen van artikel 23 § 1 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en van artikel 50, 3° van VLAREM I dient de Bestendige Deputatie van de Provincieraad, gevat door een beroep tegen een beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen, uitspraak te doen binnen een termijn van vier maanden na de ontvangst van het beroepschrift.

Met verwijzing naar het tweede middel dient geen rekening gehouden te worden met het Besluit van 22 september 1994 van de Bestendige Deputatie

van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen, waarbij op een niet-gemotiveerde wijze de beslissingstermijn met één maand werd verlengd tot 15 december 1994. Gelet op het gebrek aan motivering is een dergelijke beslissing onwettig.

De Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen diende dan ook uitspraak te doen vóór 15 november 1994.

Het Besluit van 1 december 1994 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van Oost-Vlaanderen, bij aangetekende zending van 8 december 1994 aan verzoekende partij ter kennis gebracht, werd dan ook genomen buiten de beslissingstermijn.

De termijn van vier maanden voorzien in artikel 23 § 1 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en artikel 50, 3° van VLAREM I is een termijn van verval, en geen termijn van orde.

Deze kwalificatie werd door de decreetgever uitdrukkelijk onderstreept en benadrukt door aan de bevoegde overheid de mogelijkheid te bieden om de beslissingstermijn op een gemotiveerde wijze eenmalig te verlengen met één maand.

Indien het slechts om een termijn van orde zou gaan, zou de overheid niet zijn gebonden door deze vastgestelde termijn van vier maanden, zodat de mogelijkheid om deze termijn eenmalig en op gemotiveerde wijze te verlengen geen enkele zin zou gehad hebben.

Ingevolge de nieuwe bepaling van artikel 23 bis, ingevoegd door het Decreet van 22 december 1993, kan de termijnbepaling niet anders worden geïnterpreteerd”;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij op het tweede en het derde middel samen in haar memorie van antwoord volgend verweer aanvoert

“De Bestendige Deputatie merkt op dat haar besluit dd. 22.09.1994 tot verlenging van de beslissingstermijn tijdig en gemotiveerd genomen werd. Haar besluit verwijst naar :

1. de milieuvergunningaanvraag;
2. de beslissing van het Schepencollege dd. 04.07.1994 waarmee de milieuvergunning voor 5 jaar verleend werd;
3. de beroepschriften.

De korte vergunningstermijn, de beroepschriften, het volledige dossier overgemaakt door het gemeentebestuur en de reeds voorhanden ongunstige adviezen van de AMINAL - Bestuur Milieuvergunningen dd. 31.08.1994 en AROHM - Bestuur Ruimtelijke Ordening dd. 17.8.1994 toonden aan dat het dossier een diepgaand juridisch, administratief en technisch onderzoek vergde. In het bijzonder m.b.t. de planologische verenigbaarheid van de inrichting met de omgeving. Het verder onderzoek (juridisch en administratief en planologisch/milieuhygiënisch/ecologisch) door de provinciale milieudeskundige en de provinciale milieuvergunningscommissie - beaamt de vermoede complexiteit van het dossier.

Verder merkt de Bestendige Deputatie op dat de stringente procedure, de omvangrijke adviesronde en de intrinsieke complexiteit van beroepsdossiers in

tweede aanleg maken dat de beslissingstermijn voor het oordeelkundig evalueren van een betwiste beslissing van het Schepencollege sowieso krap is.

De b.v.b.a. MEADOWS werd hierover ingelicht met aangetekend schrijven van 28 september 1994. Zij opperde geen enkel bezwaar omtrent deze verlenging.

Tot slot dient opgemerkt dat de Bestendige Deputatie na verlenging telkens nastreeft binnen de oorspronkelijke beslissingstermijn (4 maanden) het dossier te beoordelen.

In casu liep de basistermijn tot 18 november 1994 (eerste ontvankelijk beroep binnengekomen op 18 juli 1994). De kwestieuze beslissing werd op 1 december 1994, dus ruim binnen de verlengde beslissingstermijn (tot 18 december 1994) en in een redelijke tijd na de basistermijn genomen. De Bestendige Deputatie meent dan ook dat zij in alle redelijkheid tijdig een beslissing nam in dit complexe beroepsdossier.

Verder meent de Bestendige Deputatie nog te mogen opmerken dat enige speculatie m.b.t. artikel 10 van het milieuvergunningsdecreet en artikel 50 par. 5 van het VLAREM I (stilzwijgende vergunning) aan dit middel van de verzoeker niet vreemd is. De Bestendige Deputatie meent dat haar besluit en haar hogervermelde verweer aantoonde dat het middel ongegrond is. Voorzover nodig meent ze bij een desalniettemin andersluidende stelling van Uw Raad, te mogen opwerpen dat enige procedurele haarklieverij niet vermag de planologische onbestaanbaarheid, de ecologische onverenigbaarheid en de bindende stedenbouw- en milieuregelgeving te ontkrachten”;

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord repliceert als volgt :

“Artikel 23bis, ingevoegd in het milieuvergunningsdecreet volgens artikel 51 van het Decreet van 22 december 1993, stelt dat de bevoegde overheid de termijn waarbinnen zij uitspraak moet doen één maal kan verlengen met maximum één maand en dit bij een gemotiveerd besluit.

Op 15 juli 1994 tekende v.z.w. STICHTING OMER WATTEZ beroep aan tegen het besluit van 4 juli 1994 van het College van Burgemeester en Schepenen van de Stad OUDENAARDE. De heer Marc VAN DEN BROEKE tekende beroep aan op 28 juli 1994.

Reeds bij besluit van 22 september 1994 wordt de termijn voor behandeling van het beroep door de Bestendige Deputatie verlengd met één maand tot 15 december 1994.

Waar de wettelijke bepalingen voorschrijven dat het besluit tot verlenging gemotiveerd dient te zijn, beperkt de Bestendige Deputatie zich tot een loutere algemene en nietszeggende overweging.

De in het besluit van 22 september 1994 gebruikte stijlformule kan (en wordt misschien) toegepast op elke procedure in beroep. Er is nergens een concrete verwijzing naar de voorliggende beroepsprocedure en het waarom van de verlenging.

De Bestendige Deputatie beschouwt het bijna als een automatisme omdat ‘de stringente procedure, de omvangrijke adviesronde en de intrinsieke complexi-

teit van beroepsdossiers in tweede aanleg maken dat de beslissingstermijn voor het oordeelkundig evalueren van een betwiste beslissing van het Schepencollege sowieso krap is' (zie memorie van antwoord).

De termijnen voor behandeling van beroep werden wettelijk door het decreet en de uitvoeringsbepalingen vastgelegd. De mogelijkheid tot verlenging en de verplichting om dit in voorkomend geval te doen bij een gemotiveerd besluit, wijst erop dat de wettelijk gestelde termijnen de regel vormen en de verlenging slechts een uitzonderingsmaatregel betreft.

Het behoort dan niet dat de Bestendige Deputatie zelfs bij de aanvang van het beroepsdossier reeds haast automatisch een besluit tot verlenging neemt.

De stijlformule blijkt bovendien niet erg toepasselijk te zijn op het verloop van de huidige beroepsprocedure, aangezien het laatste advies, zijnde dit van de Provinciale Milieuvergunningscommissie, reeds dateert van 4 oktober 1994, bijna anderhalve maand voor het verstrijken van de oorspronkelijke termijn zijnde 15 november 1994.

Het besluit van 22 september 1994 voldoet dan ook geenszins aan de wettelijke verplichtingen, zoals voorgeschreven door de bepaling van artikel 23bis van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985.

De opmerking van de Bestendige Deputatie dat het gaat om een 'proceduriële haarklieverij' is niet alleen irrelevant, doch staat haaks op de door haar zelf in haar memorie van antwoord - weliswaar volkomen ten onrechte - ingeroepen exceptie van niet-ontvankelijkheid 'wegens het indienen van het verzoekschrift op de 61e dag'. Wat indien verzoekende partij werkelijk het annulatieberoep één dag te laat zou hebben ingediend? Zou dit voor de Bestendige Deputatie ook slechts gaan om een proceduriële haarklieverij?!

Wordt de rechtsonderhorige verplicht termijnen en wettelijke bepalingen stringent na te leven, dan behoort dit vanzelfsprekend en in de eerste plaats ook aan de overheid zelf"

en

"Aangezien het besluit van 22 september 1994 van de Bestendige Deputatie van de Provincieraad van OOST-VLAANDEREN, waarbij op een niet gemotiveerde wijze de beslissingstermijn met één maand werd verlengd tot 15 december 1994, volkomen onwettig is, werd het Besluit van 1 december 1994, bij aangetekende zending van 8 december 1994 aan verzoekende partij betekend, genomen buiten de in artikel 23 § 1 van het Milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en artikel 50, 3° VLAREM I voorgeschreven termijn (...);

3.1.4. Overwegende dat de tussenkomende partij ten aanzien van het tweede en het derde middel in het verzoekschrift tot tussenkomst en in de aanvullende memorie betoogt dat een termijnverlenging met één maand aanvaardbaar is gelet op de complexiteit van het beroepsdossier en dat het eerste bestreden besluit waarbij uitspraak is gedaan over de ingestelde beroepen tot stand is gekomen vóór het verstrijken van de verlengde termijn;

3.1.5.1. Overwegende dat blijkens de duidelijke formulering van artikel 25 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 het overschrijden van de beroepstermijn door de in beroep oordelende overheid alleen in de gevallen bedoeld bij dat artikel de aanvrager een stilzwijgende vergunning oplevert; dat in casu het bestreden besluit werd genomen na beroep van derden tegen een in eerste aanleg verleende vergunning; dat een dergelijke situatie niet wordt beoogd door even genoemd artikel 25; dat bij gebreke aan een sanctie opgelegd door de decreetgever, moet worden aangenomen dat in deze de beslissingstermijn geen vervaltermijn, maar wel een termijn van orde is; dat het feit dat artikel 23bis van het milieuvergunningsdecreet, ingevoegd bij het decreet van 22 december 1993 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting in 1994, de mogelijkheid verleent tot verlenging van de beslissingstermijn, in niets de aard van de tevoren in het milieuvergunningsdecreet bepaalde termijnen wijzigt;

3.1.5.2. Overwegende dat het overschrijden van een termijn van orde enkel wordt gesanctioneerd indien wordt vastgesteld dat de handeling niet binnen een redelijke termijn is gesteld; dat in casu het eerste bestreden besluit werd genomen vier en een halve maand na ontvangst van het eerste administratief beroep, dus ruim vooraleer de verlengde termijn was verstreken; dat, precies gelet op de door de decreetgever ingevoerde mogelijkheid tot verlenging van de beslissingstermijn met één maand, in casu niet kan worden gesteld - het wordt trouwens ook niet aangevoerd door de verzoekende partij - dat het bestreden besluit niet binnen een redelijke termijn werd genomen;

3.1.5.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het bestreden besluit niet kan worden vernietigd wegens het overschrijden van de beslissingstermijn; dat dienvolgens het door de verzoekende partij aangevoerd motiveringsgebrek met betrekking tot de beslissing tot verlenging van de beslissingstermijn met één maand, de verzoekende partij in haar belangen niet heeft kunnen schaden; dat dienvolgens het tweede en het derde middel moeten worden verworpen;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij als zesde middel de schending aanvoert van artikel 24, § 4, en artikel 50 van Vlarem I; dat zij desbetreffend volgende uiteenzetting geeft :

“Ingevolge de bepaling van artikel 50 van VLAREM I dienen de overheidsorganen, die overeenkomstig artikel 20 advies dienen te verlenen alsmede de in artikel 22 bedoelde provinciale milieuvergunningscommissie, hun advies uit te brengen overeenkomstig het bepaalde in de hoofdstukken VI en VII. De voorzitter en de secretaris van voornoemde commissie zorgen voor de uitvoering van de hen door de artikelen 23 en 24 toebedeelde opdrachten.

Artikel 24 § 4 VLAREM I voorziet dat de aanvrager dient te worden gehoord door de Provinciale Milieuvergunningscommissie indien hij hieromtrent verzoekt.

Bij brief van 20 augustus 1994 gericht aan de Gouverneur van de Provincie van Oost-Vlaanderen en in copij voorgelegd aan de Provinciale Milieuvergunningscommissie werd uitdrukkelijk gevraagd dat ‘verzoekster gehoord wenst te worden om nadere toelichting te verschaffen’.

Niettegenstaande dit uitdrukkelijk verzoek werd verzoekende partij door de Provinciale Milieuvergunningscommissie niet gehoord.

Deze nalatigheid schendt niet alleen voornoemde bepalingen VLAREM I, doch vormt tevens een schending van de rechten van de verdediging.

Dit geldt destemee aangezien de beroepschriften een volkomen verkeerd beeld ophangen van de vergunningsaanvraag van verzoekende partij en de adviezen en het bestreden besluit uiteindelijk op deze verkeerde feitelijke grondslag zijn gesteund”;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij het middel als volgt beantwoordt in de memorie van antwoord :

“De Bestendige Deputatie merkt op dat inderdaad t.a.v. de heer Gouverneur een enveloppe met een bundel werd afgegeven. De datum en de ontvangstnummer zijn onbekend. Het verweerschrift draagt de datum 20 augustus 1994.

Artikel 24 § 4 van het VLAREM I bepaalt :

‘Op zijn verzoek wordt de aanvrager van een milieuvergunning door de commissie gehoord. De aanvrager dient dit verzoek schriftelijk te richten tot de voorzitter van de provinciale milieuvergunningscommissie uiterlijk twintig kalenderdagen na de datum van indiening van de milieuvergunningsaanvraag, bedoeld in artikel 6, § 1, 2 of na de datum van de verzending van de kennisgeving tot ontvankelijkheid van het beroep, bedoeld in artikel 50, 1, c. De commissie kan ook andere partijen horen’.

De Bestendige Deputatie merkt op dat de exploitant op 1 augustus 1994 ingelicht werd over de ingediende beroepen. Zijn verweerschrift met verzoek om gehoord te worden kan ten vroegste op 20 augustus 1994 afgegeven zijn. Het laattijdig verzoekschrift vermeldt als geadresseerde de Gouverneur i.p.v.

de Provinciale Milieuvergunningscommissie en bevat geen nieuwe elementen, wel een uitgebreide toelichting. Het verweerschrift werd toch aan het dossier toegevoegd. Uit dit alles blijkt dat omtrent het tijdstip, de geadresseerde ... grote twijfels rijzen.

Bovendien meent de Bestendige Deputatie dat de rechtskracht van haar beslissing niet kan aangetast worden door deze vermeende nalatigheid van een adviescommissie. Haar ontbrak eveneens de wettelijke bevoegdheid en de tijd om de geopperde tekortkoming recht te zetten.

De Bestendige Deputatie stelt dan ook dat dit middel ongegrond is”;

3.2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord de verzoekende partij als volgt repliceert :

“Verzoekende partij diende in een schrijven gericht aan de Gouverneur van de Provincie van OOST-VLAANDEREN de vraag in om gehoord te worden door de Provinciale Milieuvergunningscommissie.

Niettegenstaande dit uitdrukkelijk verzoek werd verzoekende partij evenwel niet gehoord.

In haar memorie van antwoord stelt de Bestendige Deputatie nadrukkelijk dat omtrent het tijdstip van (de) vraag om gehoord te worden en de geadresseerde grote twijfels rijzen.

De vraag stelt zich dan ook waarom niet minstens de voorzichtigheid werd in acht genomen om verzoekende partij vooralsnog te horen.

De aanvraag werd ruimschoots en zeker binnen de wettelijke termijn van 20 dagen ingediend.

Het niet respekteren van dit recht en derhalve de schending van de rechten van de verdediging leidt wel degelijk tot de nietigheid van het weigeringsbesluit”;

3.2.4.1. Overwegende dat artikel 13, § 3, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt dat “op zijn verzoek de aanvrager wordt gehoord door de commissies bedoeld in § 1 en § 2”, zijnde respectievelijk de provinciale en de gewestelijke milieuvergunningscommissie; dat blijkens het bepaalde in artikel 24, § 4, van VLAREM I, de aanvrager dit verzoek moet indienen “uiterlijk twintig kalenderdagen na de datum van de verzending van de kennisgeving tot ontvankelijkheid van het beroep bedoeld in artikel 50, 1°, c)”;

3.2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij niet betwist dat bij de diensten van het provinciebestuur een brief, met verschillende bijlagen, vanwege de verzoekende partij is toegekomen, en dat die brief, die overigens deel uitmaakt van

het neergelegd administratief dossier, als datum 20 augustus 1994 draagt; dat in die brief de verzoekende partij uitvoerig ingaat op de verschillende grieven die in de ingediende beroepschriften zijn uiteengezet en dat zij haar uiteenzetting beëindigt als volgt : “Verzoekster wenst dan ook gehoord te worden om nadere toelichting te verschaffen”; dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij niet werd gehoord door de provinciale milieuvergunningscommissie; dat, de diverse argumenten die de verwerende partij aanbrengt om de begane procedurefout niet te laten sanctioneren niet opgaan om volgende redenen :

- in het schrijven van 1 augustus 1994 dat namens de bestendige deputatie ondertekend is door de afdelingschef van afdeling 82 “Milieuhygiëne” van het provinciaal bestuur en waarmee de ingediende beroepen ter kennis zijn gebracht aan de verzoekende partij, is uitdrukkelijk vermeld dat alle briefwisseling over de betrokken aangelegenheid gericht dient te worden aan “de heer gouverneur, Gouvernementstraat 1, 9000 Gent”; de verzoekende partij kan bezwaarlijk worden verweten deze instructie nauwgezet te hebben opgevolgd door de brief van 20 augustus 1994 te richten aan de provinciegouverneur en aan de afdelingschef van Afdeling 82 van de 8e Directie op het adres “Gouvernementstraat, 1, 9000 Gent” - zijnde het adres waar de provinciale milieuvergunningscommissie doorgaans vergadert - en niet aan de voorzitter zelf van die commissie. Wanneer het bestuur in zijn contacten met de bestuurd een algemeen correspondentieadres opgeeft voor alle briefwisseling, is het in de eerste plaats aan het bestuur zelf om ervoor te zorgen dat de ingekomen briefwisseling bij de juiste dienst of persoon terechtkomt;
- De verwerende partij uit alleen “twijfels” over de datum van ontvangst van de brief gedagtekend 20 augustus 1994, zonder zelf een datum van ontvangst te vermelden. Uit niets blijkt dat de in die brief gestelde vraag om te worden gehoord werd ingediend buiten de termijn van twintig kalenderdagen na de datum van de verzending van de kennisgeving tot ontvankelijkheid van het beroep op 1 augustus 1994;
- De bewering van de verwerende partij dat het schrijven van 20 augustus 1994 geen nieuwe elementen zou bevatten vormt geen reden om de exploitant niet te horen wanneer hij daartoe een verzoek indient.

- De verwerende partij stelt ten onrechte dat het bestreden besluit niet “aangetast (kan) worden door deze vermeende nalatigheid van een adviescommissie”. Immers leidt de miskenning van het decretaal aan de vergunningsaanvrager toegekende hoorrecht wel degelijk tot de onwettigheid van het besluit dat met miskenning van dat recht tot stand is gekomen;

3.2.4.3. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het zesde middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 1 december 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij de beroepen tegen het besluit van 4 juli 1994 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Oudenaarde houdende het verlenen aan de b.v.b.a. MEADOWS van de vergunning voor de exploitatie van een paardenpension, gelegen te Oudenaarde, Koppenberg 24, gegrond worden verklaard en de gevraagde vergunning wordt geweigerd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 74,37 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
veertien maart tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.